

IMMARCESCIBLE

Ahir havia de ser un divendres normal, com qualsevol altre, a la universitat. Un dia més interactuant amb gent sense cap mena d'interès cap a la meva persona, donant consells a companyes amb preocupacions vitals tedioses i escoltant conceptes que suposadament m'han d'ajudar a aconseguir el meu principal objectiu: ser biòloga marina, la professió amb la qual somio des que tinc ús de raó. No podia estar més equivocada. Dos minuts abans d'acabar la classe de microbiologia, vaig agafar el telèfon i vaig llegir el missatge: "Hola bonica, estic per Girona a prop del teu campus, acabo de sortir d'una conferència. Vols prendre un cafè i m'expliques com vas?". És curiós: la facilitat que té una en ser serena i objectiva amb la gent que no li interessa i l'alteració i el desgast emocional que provoca un missatge d'algú que ha aconseguit penetrar-te fins al fons del cor, sigui pel motiu que sigui, en algun moment de la teva existència. No les tenia totes amb mi, però necessitava desfogar-me i vaig acceptar la proposta. Feia més de quatre anys que no la veia, i la trobava a faltar. Era l'única persona que realment em coneixia. La persona que m'agafava el telèfon a les dues del matí i, entre llàgrimes, m'escoltava hiperventilar. Quan m'aconseguia relaxar a base de respiracions i molta força de voluntat, li explicava el dolor que sentia en el pit, la impotència de no poder dormir perquè no em podia treure al gerent de la residència i al seu amic somrient després d'aixecar-me nua en un llit perdut en un país desconegut amb un dolor insufrible en el meu aparell reproductor, el qual era verge fins aleshores, i plena de sang. Ningú et prepara per un cop així amb divuit anys. Ningú et prepara per assimilar que el teu cos ha estat utilitzat sense cap consentiment per persones que, després de tot, dormen plàcidament cada nit, sense remordiments. Poca gent sap com ajudar a una adolescent que es troba al límit de la vida. I entre aquesta poca gent, estava ella.

Sempre he sigut una persona molt activa, empàtica i sensible. Mai m'he estat quieta: amb dos anys, ja escorcollava entre objectes sota un pòster on es podia llegir clarament "No tocar" i em remullava al mar en ple mes de desembre fins que em tocava anar a dormir. Amb sis anys d'edat, feia cartes nocturnes als meus pares preguntant-los per què el mar era blau i fent-los saber que, tot i que sentia un amor incondicional indiscutible cap a ells, tenia la necessitat d'estar a prop de les onades del Mediterrani. Ja amb aquella edat l'atracció que sentia per la immensitat de l'oceà era ineludible, i ho continua sent avui dia. Als deu, plorava d'admiració al veure els documentals de National Geographic sobre la migració de les balenes. Als onze, em vaig obsessionar amb una dona anomenada Sylvia Earle, que des de llavors ha sigut la meva referent. Als catorze, vaig començar a donar cops de puny a les taquilles per desfogar-me del malestar de l'institut. No vaig tenir sort amb els companys, treia sempre bones notes i aquesta rutina no agradava als de la meva generació. Quan no podia més, me n'anava a la platja i corria. Corria fins a quedar-me sense alè, sense forces a les cames. I plorava. Plorava per desfer-me el nus de l'estómac que no acabava mai de desaparèixer. I tot així, el mar sempre em portava algun regal: un cormorà que s'apropava a fer-me companyia, un capvespre vermellós hipnòtic, una petxina mai vista abans en aquella zona... I és en aquell instant quan em sortia una riulla del fons de l'ànima. Reia. I cridava. Deixava fluir totes les meves emocions, navegava entre la impotència i les ganes de viure sense ser-ne conscient. Sense voler saber res de ningú,

però tenint molt clar qui era jo. I aquella nena amb uns propòsits nítids i unes ganes de menjar-se el món que ningú l'aturava es va convertir en un ésser extremadament vulnerable quan van agafar la seva autoestima i tota la identitat que l'acompanyava i se la van trencar a trossets afilats davant seu; quan no li va quedar més remei que agafar les restes menys tallants com va poder i, sagnant, ficar-les dins d'una bossa i seguir caminant cap a una altra direcció, perduda, sense una trajectòria clara, però aferrant-se al que li era familiar, tot allò que li era conegut, tot allò que existia abans que la matessin en vida. Aquella bossa no es va tornar a obrir fins que es va trobar a la científica Julie Libarkin en una de les xerrades de la seva nova facultat, més a prop de casa. Fins a llavors, la sensació de desubicació pesava cada dia més en el cos de la jove. Felicitat per seguir amb vida mesclada amb el dolor de no estar preparada per poder viure-la dignament.

La investigadora Julie, present en el Departament de Ciències de la Terra i del Medi Ambient de la Universitat Estatal de Michigan, va fer un viatge de quinze hores per venir a exposar-nos les alarmants xifres d'abusos sexuals que es vivien al seu país basant-se en la seva experiència personal. Ens narrava de manera pausada el maltractament psicològic que va viure havent de compartir despatx amb el seu violador, les proves estadístiques dels estudis realitzats respecte als casos que existien oficialment aleshores i la poca implicació judicial posterior. Ens va presentar, orgullosa, la seva iniciativa: una base de dades d'accés obert sobre el comportament sexual inapropiat en l'àmbit acadèmic. El nom complet de la persona, la institució a la qual pertany, quin càrrec exerceix i un enllaç per a poder constatar els fets. Quan va finalitzar la seva conferència, no vaig deixar escapar l'oportunitat. Necessitava ajuda. Em veia obligada a descobrir com havia aconseguit desfer-se dels malsons, dels atacs d'ansietat als quals m'enfrontava cada cop que tancava els ulls. Em vaig apropar a ella. Estava d'esquena, recollint el guió i les seves pertinences, i li vaig tocar l'espatlla. Es va girar i em va somriure tímidament. No sé si va ser la meua mirada o la seva, però vaig veure en els seus ulls les mateixes pors que tenia jo cada nit.

- Per...perdona... - vaig murmurar, amb una veu tremolosa.
- Tens el monstre a dins? - em va preguntar amb una veu dolça i dolguda.

Una llàgrima em va regalimar galta avall, i em va abraçar.

- No puc desfer-me d'ell... - vaig intentar comunicar-li, entre sanglots.
- Tinc un regal per a tu. - va deixar anar suaument, i es va dirigir cap a la seva petita bossa de mà. D'ella, en va treure una minúscula figura ovalada i fosca i me la va lliurar. Sense entendre què passava, la vaig acceptar. - Quan arribis a casa, fes un forat al jardí i insereix a poca profunditat aquesta llavor en un racó on arribi la llum solar sense dificultats. No cal que la reguis gaire, no li cal molta aigua, però sí que me l'hauràs de vigilar.
- Quant tarda a brotar? - vaig preguntar, encuriosida.
- No brotarà fins que les condicions siguin òptimes. I un cop les condicions siguin òptimes, no puc contestar a la teua pregunta. No depèn de les condicions realment, sinó de la planta. Iniciarà la vida amb calma, sense pressa. Es prendrà el temps que necessiti, igual que tu.

Aquella mateixa tarda em vaig posar els guants que tenia abandonats al garatge, vaig arrencar totes les males herbes que vaig poder i vaig col·locar l'obsequi sota terra. Vaig

estar cada matí comprovant el seu estat, sense veure cap progrés, cap evolució. Continuaven passant els mesos, i jo cada cop tenia menys esperança. Finalment, abans d'abandonar la meva missió, vaig buscar el correu que la científica ens havia facilitat durant la xerrada i vaig contactar amb ella. Vam fer una videotrucada i em va insistir que fos pacient, que crear vida no es fa d'un dia per l'altre, que tots els éssers vius necessiten el seu temps. El temps no s'aturava, anaven passant els dies i, a conseqüència del poc èxit, vaig anar disminuint la freqüència de les meves trobades amb el sòl, però no vaig perdre mai del tot la fe. Durant aquest temps també van minorar els meus atacs de pànic, les meves inseguretats. Tot i això, sempre hi havia alguna matinada que trucava a la Julie desesperada perquè no podia suportar la pressió i l'amargor que m'envaïa l'ànima. Finalment, va arribar el dia: un matí, nou mesos i dos dies després d'haver fixat la llavor, van aparèixer, vergonyoses, unes fulles petites, d'un verd esmeralda intens. Aquell dilluns tenia tota la setmana plena de pràctiques, però vaig arribar a la universitat feliç, amb una satisfacció que feia temps que no sentia. Immediatament després de les classes, vaig fer-li constar la nostra victòria a la meva tutora, la meva estimada Julie, la qual em va respondre: "Enhorabona! Ara toca esperar que floreixi". Els dies van continuar passant. Quan arribava a casa, abans de posar-me a preparar el sopar, anava a veure el nostre petit brot, que ja s'havia convertit en part de mi. Li parlava en veu baixa, li explicava les anècdotes de la jornada, els meus dubtes i esperances, i, sense adonar-me'n, aquells moments de connexió em sanaven. Em sentia diferent, més forta, com si el pes que m'oprimia el pit a les nits s'estigués fent cada cop més petit, més tolerable. Observava els detalls de la vida amb més tranquil·litat, com si el temps no existís, com si pogués permetre'm el luxe d'escoltar-me i deixar-me emportar per les sensacions que m'oferia la natura.

Després del missatge de la Julie, vaig sentir com se m'acceleraven les pulsacions. Al final, seguia respirant i gaudint de l'oportunitat de viure gràcies a ella. Li vaig suggerir veure'ns a la cafeteria de la facultat de ciències. Instantàniament, em va confirmar la cita. Vaig anar a demanar dos tallats i vaig buscar un racó agradable per poder parlar sense gaire xivarri de fons. No va trigar gaire en aparèixer. Quan la vaig veure, no vaig poder evitar somriure. Hi havia alguna cosa diferent en ella també: semblava encara més serena que l'últim i únic cop que ens vam veure en persona. Tot i que les seves ulleres em confirmaven que feia uns dies que no dormia gaire bé, els seus ulls brillaven amb unes ganes que jo mateixa reconeixia en mi.

- Com estan les flors? - em va preguntar només veure'm.
- Se'm resisteixen a florir encara.
- I com estàs tu?
- Immarcescible. - li vaig confirmar, amb un to ferm i ple d'orgull.

I ens vam abraçar altra vegada. Una abraçada d'aquelles que et reviu en uns segons. Un simple gest per saber que les hores d'espera havien valgut la pena. Amb la Julie tot era molt fàcil, no necessitàvem paraules per expressar-nos la gratitud que sentíem. Ambdues sabíem perfectament que les flors no eren l'objectiu de la quedada.